

není sice v trestním zákoně uvedena mezi okolnostmi přitěžujícími a neodůvodňuje také použití vyšší sazby §u 137 tr. zák., jež předpokládá vraždu na příbuzných v pokolení vzestupném nebo sestupném, na manželu nebo manželce některé osoby, jež při vraždě spolupůsobila. Proto však nelze říci, že k této okolnosti nelze přihlížeti aspoň jako k okolnosti přitěžující. Dlužno především připomenouti, že § 44 tr. zák. okolnosti přitěžující vypočítává jen příkladmo a jest tedy ponecháno soudu, by po případě uznal i na jiné okolnosti přitěžující, v §u tom neuvedené. Přirozený poměr mezi sourozenci jest jistě takového rázu, že spáchání trestného činu na bratru padá velmi na váhu i v neprospěch těch spolupachatelů neb spoluvinníků, kteří s obětí trestného činu v příbuzenském poměru vůbec nejsou. K tomu v tomto případě ještě přistupuje, že obžalovaná Emilie H-ová jako manželka vrahova byla švakrovou zavražděného, takže své povinnosti vůči Janu H-ovi porušila ve dvojím směru, nehledíc ani k tomu, že zavražděný Jan H., jak ze spisů vychází, manželům H-ým poskytoval různé majetkové výhody a jim takto životní existenci usnadňoval. Uváží-li se konečně, že obžalovaná spáchala čin ze ziskuchtivosti, by nabyla držby usedlosti, nutno uznati, že tu není předpokladů pro použití mimořádného práva zmírňovacího podle §u 338 tr. ř. a bylo proto důvodnému odvolání státního zastupitelství vyhověti a trest obžalované Emilii H-ové zvýšiti úměrně zjištěnému stavu věci a jejímu zavinění.

Čís. 2083.

Zásada druhé věty §u 134 tr. zák. platí i pro obor §u 152 a násl. tr. zák.

V příčinné spojitosti s výsledkem jest každá jednotlivá jeho podmínka. K přičítání trestného výsledku se nevyžaduje, by výsledek nastal výhradně z konání neb opomenutí pachatelova; stačí, vyvolal-li jedinou z několika podmínek trestného výsledku.

(Rozh. ze dne 12. září 1925, Zm I 318/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 21. března 1925, jímž byl obžalovaný Josef P. podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro zločin těžkého ublížení na těle podle §u 152 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a uznal obžalovaného vinným, že dne 14. prosince 1924 v B. proti Václavu W-ovi, ne sice v úmyslu, by ho usmrtil, ale přece v jiném úmyslu nepřátelském takovým způsobem jednal, že tomuto z toho vzešlo těžké ublížení na těle, a že se tím dopustil zločinu těžkého poškození na těle podle §u 152 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost, uplatňující hmotněprávní zmatek §u 281 čís. 9 a) tr. ř., jest odůvodněna. Nalézací soud zjistil, že těžké poškození na těle utrpěl poškozený při odvrácení útoku, jež podnikl naň obžalovaný

v úmyslu nepřátelském, tím, že byl obžalovaným, zamotavším se náhodou do židle a následkem toho upadnuvším, k zemi stržen. Tento pád označuje rozsudek za zcela nahodilý, stržení poškozeného při tom za obžalovaným nezamýšlené a proto obžalovaného za prosta zodpovědnosti za těžký následek nastalý stržením a to ve směru nejen §u 152, nýbrž i §u 335 tr. zák. V tomto případě, kde jest zjištěn na straně obžalovaného v nepřátelském úmyslu podniknutý útok na poškozeného, právem označuje zmateční stížnost za pochybené i vyloučení zodpovědnosti podle §u 152 tr. zák., protože nebylo dbáno předpisu druhé věty §u 134 tr. zák., stanovící zásadu, platnou i pro obor §u 152 a násl. trestního zákona. V důsledku tohoto ustanovení, které praví, že, i když výsledek činu nastal pouze pro nahodilé okolnosti, za nichž čin byl spáchán, aneb jen z příčin vedlejších, náhodou k tomu přistoupivších, byly-li tyto způsobeny činem samým, nutno i pachatele těžkého poškození na těle činiti zodpovědným za všechny z jeho jednání vzcházející, třeba jen nahodilé výsledky. Každý výsledek předpokládá spolupůsobení jistého počtu okolností nebo sil, z nichž každá představuje podmínku výsledku. Celek všech podmínek tvoří příčinu; v příčinné spojitosti s výsledkem jest každá jednotlivá podmínka. K přičtení trestného výsledku se nevyžaduje, by výsledek nastal výhradně z konání neb opomenutí pachatele; dostačí, vyvolal-li tento jedinou z několika podmínek trestného výsledku. K trestnosti činu obžalovaného stačí tudíž již okolnost, soudem prvé stolice za zjištěnou vzatá, že obžalovaný skočil po Václavu W-ovi, chytil ho rukou za klop kabátu, který roztrhl, a pak se dostal s Václavem W-em do křížku, při čemž se Václav W. jen bránil, — tedy že obžalovaný zřejmě sám vyvolal tahanici, jejímž výsledkem bylo těžké zranění Václava W-a. Bez této tahanice by bylo k zranění Václava W-a nedošlo, jest zde tudíž příčinná souvislost úplně jasná. Proto bylo zmateční stížnosti po stránce té vyhověti, napadený rozsudek zrušiti jako zmatečný a uznati obžalovaného vinným ve smyslu obžaloby.

Čís. 2084.

Nesprávná (nedostatečná) citace zákonných ustanovení ve výroku rozsudku není na závalu, jsou-li skutečnosti, naplňující opomenutou tam zákonnou kvalifikaci, zjištěny v rozhodovacích důvodech.

Podvod paděláním údaje výše vyplaceného závdavku v prozatímní trhově smlouvě.

Zločin ve smyslu §u 201 a) tr. zák. jest dokonán použitím padělané soukromé listiny jako šálivého prostředku; nevyžaduje se, by jí někdo skutečně byl uveden v omyl.

Zákonný znak »uvedení v omyl« (§ 197 tr. zák.) dochází v §u 201 tr. zák. svého konkrétního naplnění, tak že není ani potřebí zjišťovati jej ohledně skutků, zakládajících i podvodnou kvalifikaci §u 201 a) tr. zák.